

[Glistrup]

muligt privatforbrug. Det må da gå ud på at sige til folk, at vi vil skabe jer mulighederne for, at I privat selv kan vælge så stort et forbrug som absolut muligt. Og det gælder specielt i den betalingsbalancesituation, vi har i øjeblikket, for jo mere man motiverer folk til privatforbrug, jo mere motiverer man dem til virkelig at gøre en indsats, hvad enten det er for at betale af på lånefinansieret privatforbrug, eller det er for løbende at kunne finansiere et stort og svulmende privatforbrug.

Og det er jo det, vi har brug for i Danmark, en større produktion. Og dér er det jo først og fremmest privatforbruget, der er lokkemidlet. Og nationaløkonomisk kan privatforbrug i ordets privatforbrugsvirkelige mening ikke skade samfundet på nogen som helst måde ud fra nogen som helst synsvinkel, for hvis det virkelig er et privat forbrug – altså det, man har tjent på at lave et arbejde i et privat foretagende – så er der, hvis ellers det foretagende skal leve, overskud i produktionen, og samfundet tjener penge. Samfundet kan med jo større privatforbrug få bedret betalingsbalancen mest muligt.

Det forbrug, som er skurken i enhver henseende i relation til vore problemer, hvad enten det er beskæftigelse eller betalingsbalance, er det offentlige forbrug, som skaber dem. Man kan selvfølgelig tænke på Venstres formand, der sender 8 mia. kr., eller hvor meget det er, ud til ulandene om året. Det er jo så aldeles evident, at han skader privatforbruget mere end nogen som helst andre.

Men situationen er jo også den, at de, der laver en fordeling af midler, der ikke er produktion bagved, nødvendiggør realøkonomisk, at landet må låne, og det er jo netop det offentlige, der kan tillade sig det, fordi man har skatteyderfinansieringen. Et privat foretagende kan aldrig nogen sinde tillade sig at lave en produktion, der ikke er sammenhængende og god økonomi i, for så ender det pågældende foretagende meget hurtigt i konkursskifteretten.

Men alle de 22 ministre, vi har, kan tillade sig det, og alle de kommunalbestyrelser, vi har, alle andre, der kan være skatteudskrivere, kan tillade sig et samfundsskadeligt forbrug, fordi man har klippet nerven over til, at produktionen kan være bag ved det. Derfor er det udelukkende det offentlige forbrug, som er forbrugsskurken i betalingsbalancen og ikke på nogen som helst måde privatforbruget.

Men derudover fik man jo så ved denne anti-genistreg, som de uheldige helte begik i oktober 1986, lavet en lovgivning, der frembragte et kriterium for, hvad man skulle kalde forbrugsrente og forbrugslån, hvad man ikke her i december 1989 behøver bruge mange kræfter på at påvise var aldeles håbløst. De selvsamme politiske partier, der flikkede det sammen, var jo en samling forfærdelige flovmænd i november 1988, da man ændrede på hele begrebet bag forbrugsrentelån og sagde, at nu skulle det være noget helt andet. Og de var endnu større flovmænd her i november 1989, hvor de fik fastslået, at alt det dér simpelt hen ikke kan eksistere, for det fører ud i fuldstændig afsindige vilkårligheder og tilfældigheder.

Derfor håber jeg, at SF's forslag får rigtig mange stemmer. Og så skal jeg oplyse, at Fremskridtspartiet stemmer imod SF's forslag, for det er vi blevet bundet til af en politisk aftale. Den er vi jo altså nødt til at følge.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Ændringsforslag nr. 1
forkastedes, idet 19 stemte for, 142 imod.

Ændringsforslag nr. 2
forkastedes uden afstemning.

§§ 1-3
vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling
vedtoges uden afstemning.

Første næstformand (Henning Rasmussen):

Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Op-hold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

24) Anden behandling af lovforslag nr. L 83:

Forslag til lov om ophævelse af lov om afgift af sukker m.m.

Af skatteministeren (Fogh Rasmussen).